

[Margrete Auken]

én til at undsige sig muligheden for at tage hjem på gyngerne, hvad der er sat til på karusellerne dér. Det er en måde at plage livet af et foretagende på; hvis hvert enkelt foretagende i sig selv skal balancere, kan man jo aldrig komme til at tage anstændige og menneskelige hensyn.

Jeg mener i øvrigt, man godt kunne kigge lidt nærmere på udgifterne visse steder i P&T, og her tænker jeg i høj grad på investeringerne inden for telesektoren. Det var en underlig oplevelse, da vi forleden dag var i telefonhuset, hvor der bliver jongleret med milliardbeløb til udvikling af en række funktioner inden for telesektoren, og hvor vi ikke altid havde en helt klar fornemmelse af, at der lå en ordentlig planlægning eller ansvarlighed bag. Det var lidt, som når der bliver snakket reagensglasbørn: vi skal jo videre, det var ligesom det højeste moralske niveau, det bliver udviklet på. Man havde ikke nogen fornemmelse af en ordentlig diskussion af, hvor meget man skal videre, og hvor meget man skal bruge, skønt det jo virkelig er mange milliarder, der er på højkant her. Men da det ikke er det, vi i øvrigt skal tale om i dag, vil jeg blot nævne, at det er et af de steder, man måske kunne interessere sig lidt for.

Men generelt må vi sige, at vi ikke har brug for besparelser og i hvert fald ikke besparelser, der hentes hjem ved serviceforringelser, for nu at kalde en spade for en spade. Jeg er ikke særlig begejstret for ministerens sprogbrug i retning af servicetilpasninger, serviceændringer, og hvad det nu hedder, de steder, hvor der er tale om klare forringelser.

Der anføres også andre grunde og her især de store svingninger hos personalet. Der tales om stor udskiftning og megen sygdom, og der tales også om aktioner. Det er sagt mange gange i dag, og jeg skal ikke gøre yderligere ud af det. Jeg synes, det er opløftende, at så mange erkender, at lønningerne såvel hos de overenskomstansatte som hos de tjenestemandsansatte er alt for lave. Det er en god ting, at der åbenbart her er så megen vilje, at det bliver muligt, når der skal føres overenskomstforhandlinger, at få disse lønninger forbedret. Det skulle der ikke være politisk vanskelighed for, kan jeg høre.

Når mennesker ikke føler sig værdsat inden for et system, når de føler, at de blot er nogle, man kan presse og koste rundt med,

ja, så går det naturligvis ud over solidariteten og over selve lysten til at passe sit arbejde. Jeg tror, at de tider heldigvis er forbi, hvor man siger, at det skal være et kald, snart ligegyldigt hvad man laver, uanset løn osv.: man skal være glad for at tjene sine medmennesker. Det skal man nok, men man skal ikke uden videre være glad for at lade sig udnytte af dem.

Jeg tror også, der kunne være grund til, når man taler om personaleproblemer, at se lidt på ledelsesforholdene. Der står meget lidt om det i ministerens redegørelse, men man får af og til en fornemmelse af, at hele væsenet fungerer meget centralistisk og meget stift. Jeg har ladet mig fortælle, at da pakkeposten brød sammen og først da, indkaldte man de forskellige personalegrupper til at gennemdrøfte problemerne. Det er unægtelig sent, og man burde nok være gået ind i en diskussion om mulighederne for at sikre større stabilitet på denne arbejdsplads og for alvor have diskuteret strukturen i ledelsen. Dette må ikke opfattes som en kritik af enkeltpersoner, men som en kritik af et helt system.

Hvordan kan man komme igennem med gode ideer? Hvordan kan man fremme den fornemmelse, folk gerne skulle have af, at de har en vis indflydelse på deres eget arbejde, at man respekterer de iagttagelser, som de gør dér, hvor de er? Det er ikke altid helt nemt, når man sidder på et kontor et fjernt sted, at vide, hvor den brænder sammen andre steder og hvorfor.

Det er altså ikke kun et spørgsmål om økonomi og om fysiske rammer, selv om jeg også mærkede mig, at man skulle have flere penge til posthusene. Det er i høj grad også et spørgsmål om selve holdningen til ledelse og medarbejdere inden for et foretagende som P&T.

Man kunne nævne, at der også var et sted at hente de penge ind fra, og jeg synes, at hr. Glensgård i alt fald umiddelbart har ret i at trække de adresseløse forsendelser frem. Jeg har ikke set nogen fornuftig begrundelse for, at det skal give underskud i det omfang, som det gør, men vil gerne høre begrundelsen for det. Der er indlysende grunde til, at aviser kan gøre det. Man kan være uenig i disse grunde eller ej, men der er grunde til det, som man kan forstå, og som man kan diskutere. Jeg har derimod ikke set nogen for-